CATALUNYA SOCIAL

Any X. Núm. 486 | Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. | 18 octubre de 1930

PUBLICACIO SETMANAL | REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ DURAN I BAS, 11-BARCELONA | APARTAT 1036 TELÉF. 17605

Apunts

Ningú no pot dubtar de què el moment present és difícil en tot el món i d'una manera particular en la nostra terra.

Davant d'aquesta visió obscura, s'observa entre elements dits de dreta un corrent espiritual prou fort per a preparar-se a suportar amb el mínim dolor possible ço que tothom endevina com a pròxim?

No, certament. Els elements de dreta resten aclaparats, adormits; no sembla sinó que l'afany de béns materials els hagi obsessionat i que el corrent espiritualista que desitjaríem resti somort per l'abassegament de riquesa.

Indubtablement predomina la dreta d'interessos damunt la dreta d'idees, segons la classificació de l'Ossorio...

* * *

Mentrestant, el homes de dreta dins el camp estrictament social catòlic encara són discutits per si pertanyen a l'agrupament de la democràcia cristiana o a l'agrupament integrista.

I així anirem seguint fins que els barbres arribin a Bizanci; perquè a les portes de Bizanci, ja els hi hem deixat arribar!

* * *

Un diari de Madrid, catòlic, crida dia sí i altre també per l'agrupament dels homes de dreta.

Mala cosa és voler agrupar els homes que haurien de tenir ideals al voltant d'una institució solament. Mentre l'agrupament no es produeixi entorn a uns ideals, a un programa, no hi creurem. L'agrupació entorn a l'ideal pot representar una força viva, d'idees i sentiments. L'agrupació entorn d'una institució política, per alta que sigui, no pot representar més que el triomf de l'instint de conservació.

I l'instint de conservació representa la part més baixa entre les valors de la humanitat.

* * *

I l'agrupació d'aquests mateixos homes de dreta entorn a un programa d'ideals es difícil que es produeixi per quant aquests mateixos ideals foren infamement trossejats per actuacions anteriors, sobretot la de la Dictadura.

Entre els ideals trossejats hi ha el de la justícia. I mentre es trossejava aquest ideal des de les altures, aquest mateix diari — i altres de tant desorientats com ell — anaven sostenint la situació injusta, antipàtica a tot esperit delicadament cristià...

Quina força d'opinió els pot restar avui a aquests diaris? Quin èxit poden tenir les seves crides vibrants i fortes?

* * *

Hi ha qui no s'explica aquest endormiscament — Déu faci que no sigui somni de mort! — de les dretes.

I tan senzill com és d'explicar. Amb un xic més de cura en dirigir l'esguard cap el poble millor que a les altures polítiques; amb un xic més de cura de cercar la justícia arreu i no confondre-la amb l'ordre exclusivament, avui el poble se sentiria al costat nostre.

I el poble ens oferiria rebrots nous, noves plançonades d'elements. Avui aquestes noves plançonades no hi són, no les tenim.

I no sembla evident que, tenint llavor, tenint terra adequada, si manquen els nous rebrots serà perquè no els hem conreat quan devíem o perquè els hem volgut conrear amb aparells inadequats?

Davant l'agitació social, per una banda, i el marasme, cada dia més fort, per l'altra, no hem pogut conjuminar un article editorial. Són massa les coses que ens salten cada dia de la ploma al paper perquè puguem trametre-les a les caixes en forma ordenada i sistemàtica.

Unes quantes notes, com les transcrites, poden fer el paper d'article per avui.

Qui vulgui meditar potser en tindrà prou amb els anteriors punts de meditació.

A no ésser que els considerés, també, poc dignes per a pensar-hi un xic. En aquest cas, pleguem i a casa. "Après nous, le déluge."

La impossible solidaritat

Tots som obrers, els d'aquest ofici, però certament no ho som pas de la mateixa manera. Hi ha moltes maneres d'ésser obrer, moltes mentalitats, esperits, intencions, i àdhuc filosofies, dins dels obrers de cada professió. Esser obrer és un fet merament estadístic. Tal hi posa una petita part del seu cor, en el seu ofici; tal altre el cor sencer. La comunitat d'interessos entre els qui porten a la professió una mitja voluntat, la voluntat sencera, o que hi porten odi, entre els qui treballen amb consciència i els qui treballen amb rancúnia, és una comunitat molt més difícil de demostrar del que diuen els sociòlegs. Prou s'esgargamellen aquests en explicar, preveure, organitzar les multituds obreres. "Els obrers *fan*... els obrers *pensen*... els obrers *volen*..." Però cada dia i a cada hora es barallen i lluiten obrers amb obrers, mostrant que a desgrat de la igualtat estadística, que els fa registrar a tots com números dins d'una casilla, lluiten *els homes*, i trenquen aquella *igualtat obrera* de les teories. Debades sociòlegs i organitzadors els diuen: "Sou iguals tots, idèntics; les mateixes condicions, els mateixos interessos econòmics, les mateixes aspiracions materials us fan a tots idèntics, com soldats a la caserna." Però dins de cada obrer bateguen idees, temperaments, sentirs diversos, interessos distints perquè els obrers SÓN HOMES i no xifres.

Un dels mites del pragmatisme sindicalista, germà del de la *vaga general* de Jordi Sorel, és el mite de la *solidaritat obrera*, última expressió de la fórmula també mítica: "*Proletaris, uniu-vos*" de Marx. El mite de la *solidaritat* dels obrers, és una invenció anarquista que duu el segell d'Anselm Lorenzo, l'anomenat Pare del sindicalisme espanyol, amic d'En Ferrer Guàrdia i mestre de l'Angel Pestaña. Un altre dia farem la història d'aquest mite (el mite és una *idea-força* que diuen els pragmatistes; un producte de la imaginació que usurpa l'acatament de les multituds, segons nosaltres — *mitologia*). Això vol dir, segons l'explicació dels mites socials de Sorel, una idea que sense un contingut veritable actua amb certa eficàcia suggestiva, que mou els homes i les masses en sentit determinat. Segons la filosofia pragmatista n'hi ha prou amb l'eficàcia d'una idea perquè aquesta idea sigui veritable. Heretgia monstruosa davant de la ciència i davant de la religió, però no és pas aquest l'únic error que es troba en les directives filosòfiques del sindicalisme. Altres vegades n'hem parlat (1) i un altre dia ens hi dedicarem amb més calma.

El mite de la solidaritat dels obrers ha estat, com dic, inventat pels anarquistes. En Pestaña, deixeble de l'Anselm Lorenzo, ha trobat la fórmula de què tots els obrers subjectes a un mateix patró han de pertànyer a un mateix sindicat (2). Aquesta fórmula és la base mateixa de l'organització dels Sindicats Unics. La seva simplicitat enlluerna a tothom, i des d'aquestes mateixes planes començàrem a combatre-la contra els socialistes (3). La seva simplicitat fascinava, i ningú no veu que, com tots els altres *mites* de la col·lecció, és una frase falsa, hipòcrita, perquè com el *Proletaris, uniu-vos* de Carles Marx, calla i omet la segona part del pensament de l'autor. En aquesta segona part silenciada hi ha tot el suc, tota la malícia del sobreentès. Quan deia l'autor del *Manifest comunista* de 1847: *Proletaris, uniu-vos,* volia dir el seu pensament sencer: *...sota la meva bandera.* Quan En Pestaña dicta que *tots els treballadors d'un mateix amo han de pertànyer a un sol sindicat,* calla la segona part de la seva intenció: *...i que aquest sindicat el governem nosaltres.* Perquè En Pestaña no acceptarà pas, ni un moment, que tots els treballadors d'un mateix amo formin un sol sindicat, si aquest sindicat és catòlic, o és patronal, o és del Lliure. I pensar que per la suggestió d'aquella sentència, fórmula falsa, buida i astuta, s'han immolat, a cents, a milers, vides d'obrers de carn i ossos!

Llegeixo que el Sindicat Unic de Vitòria ha declarat la vaga general del ram de construcció (4) pel comiat de tres obrers i que ha invitat els afiliats a la Unió General de Treballadors i els obrers catòlics a secundar l'atur. Planyo a aquests obrers catòlics. Manejada pels anarquistes de l'Unic aquella idea mítica de la solidaritat és pràcticament irresistible. Els obrers, àdhuc no convençuts, no saben què respondre. No han sabut fins ara què respondre, els sociòlegs. Mancar a aquesta solidaritat, resistir la vaga, val tant com ésser traïdor, desertor, mal company. Paraules que tenen en llengua sindical una terrible traducció: *esquirol, groc,* mots que en l'acció sindical precedeixen gairebé sempre a la sanció de fet: precedeixen al petar de les pistoles. I aquelles paraules insultants *esquirol, groc,* no sols fan tremolar els obrers; fan tremolar encara avui dia els sociòlegs, malgrat que expressin la sanció injusta a una culpa inexistent, declarada segons una justícia falsa, buida, que parteix de la base absurda que tots els obrers són solidaris.

La crítica de la solidaritat obrera és tan urgent, que ho reclamen alhora la veritat, la pietat, la veritable caritat humana, commosa pel diluvi de sang que aquest sofisme ha fet rajar. Avui deixeu-me començar per l'argument més peremptori. Digueu-me: quina solidaritat pot existir entre un obrer sinceramente cristià i un obrer anarquista?

Quina identitat d'interessos, quin vincle de compromís uniran l'anarquista i el catòlic, vincle que neixi de la professió, si la professió serà concebuda i viscuda per l'un i per l'altre amb esperit radicalment contrari? Però ja es veu de seguida que aquella solidaritat s'entén no pas de manera que l'obrer anarquista faci el que dicti, declari, inicii l'obrer cristià. Sinó que l'obrer cristià segueixi, obeeixi, acati ço que li imposi l'obrer anarquista. Al primer examen ja apareix clar que no es tracta d'un lligam nascut per virtut de l'ofici o de la classe. Que no és la professió la qui ho demana, sinó una idea, un sentiment, un esperit. Perquè la solidaritat és invocada sempre pels extremistes, per aquells que a la condició d'obrers hi aporten un cert temperament, una especial exaltació, una ideologia revolucionària.

La caritat, molt abans que la professió, lliga els homes els uns amb els altres amb el vincle de l'amor fraternal, i en aquesta caritat està tota la gràcia de la Llei nova, tot el sentit i esperit del Cristianisme. Segons el mandat de Crist hem d'ajudar-nos uns amb els altres, *obrers i no obrers,* hem d'estimar-nos, siguem *obrers o no,* i el cercle de proximitat, el cercle

on es troba *el pròxim*, és molt distint al cercle de la *classe*. Es perfectíssimament cristià, i moralment obligatori, que hom afavoreixi el desgraciat, àdhuc enemic, àdhuc anarquista. Si un company cau a terra, és just, urgent i humà que ens acostem per a recollir-lo. Si un anarquista és víctima d'una injustícia (hem protestat per causa dels anarquistes assassinats pels carrers, per causa del Centre de Dependents amb junta socialista, usurpat per elements estranys) és just i cristià que ens posem al seu costat, però en virtut de l'imperatiu de la caritat, no pas en virtut d'una solidaritat que és impossible. L'estimar l'enemic, ensenyança altíssima de Jesús, imperatiu d'ésser benigne, just i lleial amb l'adversari que hom combat, no s'ha d'entendre en fer-se solidari de l'enemic, perquè llavors ens confondríem amb l'enemic, obeïríem l'enemic, devindríem *enemic* nosaltres mateixos.

El Cristianisme, escola de caritat, té els seus mètodes d'interès, de fraternitat per al company, d'intervenció per la justícia. Per virtut del mite de la *solidaritat* són obligats els obrers cristians a actuar en pro dels companys perjudicats, però no actuant segons mètodes cristians, sinó segons mètodes anarquistes. Si uns companys de treball són acomiadats, és que no hi ha altre recurs que la vaga general, amb els enormíssims perjudicis immediats, amb les injustícies incomparablement més grosses que la injustícia que es vol reparar? Per quin motiu la Solidaritat exigeix *precisament* el mètode anarquista i no el mètode cristià? El procediment cristià seria en cas de comiat realment arbitrari, la vehement demanda collectiva, la reclamació legal, sostinguda amb l'opinió, la cotització voluntària en favor dels perjudicats, els cent recursos que la inesgotable caritat inspira. Es llei i condició de caritat no produir *mals nous*. Perquè, si no per satisfer, no la set de justícia, sinó la injusta *venjança*, hom provoca, fent doblegar els cristians a una solidaritat arbitrària injusta en si mateixa en quant coaccionada, els danys incommensurables d'una vaga general fent violències a tercers, privant del necessari a mils d'obrers, privant del necessari, si la vaga s'estén, a la població sencera?

Quina solidaritat veritable pot haver-hi entre els qui subjecten les vindicacions de justícia a les normes morals cristianes, i aquells que rebutgen tota norma i tota moral, i per tant tota regla i tota mesura? Quan de justícia i dignitat es tracti, quina comunitat d'interessos pot establir-se entre els qui tenen de la justícia i de la dignitat nocions antitètiques i contradictòries? Els cristians esperen una justícia *eterna*. Els anarquistes neguen l'eternitat i neguen la moral, ço que val tant com negar que la justícia pugui ésser veritable, fixa i sobirana. Els cristians creuen en Déu i els anarquistes neguen Déu i tota autoritat del cel i de la terra. Quin acord pot haver-hi seriós i durable entre anarquistes i cristians? Com poden mai aquells exigir *deures* de solidaritat a aquests, ni a ningú, si tot deure està prèviament negat per ells, pel sol fet de negar la moral, la llei i tots els postulats de l'ordre jurídic?

La solidaritat entre els obrers és necessàriament impossible. Les reivindicacions contra els patrons no poden anar subratllades, per part dels cristians, amb aquell odi cremant, amb aquella rebellió explosiva i radical dels anarquistes. Aquests últims combaten i neguen fins la idea mateixa de l'amo, i de l'autoritat, i neguen Déu per a eliminar tot principi de subordinació en el cel i en la terra. Els cristians no poden, sense deixar d'ésser cristians, combatre el principi de l'autoritat ni negar l'Amo del cel, Pare i patró de l'univers. Així, doncs, mai no podran els obrers cristians aportar a les lluites socials el verí i l'estridència dels obrers anarquistes. Mai no podran exigir com exigeixen aquests, ni condemnar com aquests condemnen. L'ordre social i l'ordre moral, el bé i el mal, són concebuts per uns obrers i per altres d'una manera radicalment distinta i oposada. L'interès dels uns és impossible que sigui l'interès dels altres. No hi ha comunitat, no hi ha vincle possible.

R. RUCABADO

(1) Veure el pròleg del meu llibre *Entorn del sindicalisme* (1925).
(2) Discurs de Madrid, 4 octubre 1919.
(3) CATALUNYA SOCIAL, gener, febrer i març de 1925.
(4) Telegrames del 8 actual.

El Congrés Catequístic de Saragossa

Era de preveure l'èxit esclatant que ha tingut aquest Congrés, i també el paper lluïdíssim i altament eficaç que hi ha fet Catalunya.

Tots els diaris d'informació en van plens, però ningú relaciona aquest èxit amb els corrents romans que l'han fet possible i l'expliquen satisfactòriament.

Es de Roma d'on ve l'empenta catequística que està arborant de zel totes les ànimes selectes del món catòlic.

Es Pius XI qui en mig dels mils d'afers que l'assetgen i l'absorbeixen, no perd mai de vista l'afer de la catequística, tan senzill i rudimentari que sembla als catòlics curts de gambals i els entonats intellectuals d'Ateneu encara ignoren que el llibre cabdal de les biblioteques és junt amb els Evangelis, el Catecisme.

El que ha revelat el Congrés Catequístic de Saragossa és que la nostra Església segueix les directrius i les comandes del Suprem Pontífex amb una fidelitat i una braó dignes de tots els elogis. Estem segurs que el Pare Sant restarà satisfet i contentíssim de la tasca del Congrés i de les forces catequistes que ha posat de relleu en una parada formidable i brillantíssima.

En els treballs del Congrés, els fills i les empreses catequistes de Catalunya han ocupat un lloc eminent. Sigui'ns permès dir-ho i felicitar-nos-en. — A.

El Rosari en família

Recomanant-nos nostre Senyor Jesucrist en el Sagrat Evangeli, l'oració particular i privada, ens assegura també que qualsevol cosa que demanin dos o tres reunits en nom de Jesús els la concedirà el Pare celestial i que en mig d'ells hi ha Jesús mateix.

D'entre totes les oracions que es resen en comú, no en trobarem cap altra tan adient a la dita forma de resar-la com el Sant Rosari, donades la seva senzillesa i popularitat.

Esguardeu aquella llar catalana on amb el sol reflex que surt d'aquell foc, flamejant, voltat per un pare amb els rosaris als dits presidint-lo i els seus tendres fillets al seu costat que diuen el que senten a la mare que a voltes es té d'aixecar per donar una ullada a l'olla del menjar pel bestiar i allà arrupit ben a la vora el jaio que tremolant endreça les seves oracions a la Verge Santíssima. El mateix quadro solament que amb diferents colors podem veure en les llars veritablement cristianes de la ciutat.

Tot somriu en ella, els pobres vells hi troben una joia molt d'infant en resar-lo, amb quina satisfacció responen a les oracions del seu fill o del seu gendre; l'esposa contenta, contempla els seus fillets resant com ella i l'espòs amb una íntima felicitat veu tots aquells éssers volguts, que responen als seus mots de lloança, amor i veneració a la Mare de Nostre Déu i Senyor. Quin quadro més sublim!

En canvi, compareu-lo amb el que ofereix, quan el pare després de sopar tot fumant un caliquenyo pudent se'n va a la taverna de la cantonada a malgastar diners i salut, la mare queda sens consol amb els nins que s'adormen per damunt la taula. Si és cristiana, encara que difícilment, potser resarà sola el Rosari.

En la classe mitjana el pare llegeix el diari, es parla de tot, de negoci, de modes, de teatre de la darrera producció de cinema, però no s'hi senten les dolces oracions del Rosari.

I no parlem dels que pertanyen a la classe adinerada, passen les vetlles aclofats en un sillló o parlant i abillant-se esperen l'hora en què un luxós automòbil els conduirà a un espectacle qualsevol.

Des del segle XIII que fou quan Sant Domènec el predicà, tothom practicà aquesta devoció i els pares l'anaren passant de fills a fills, però avui, com veiem, per dissort es va perdent aquesta pràctica; nous i perjudicials costums es van introduint en les famílies, encara que força són, no obstant, en la nostra terra les famílies que resen el Sant Rosari; en les vetlles d'estiu dóna gust en certs indrets, tot contemplant la corredissa dels estels pel firmament, el sentir la veu del cap de casa veí resant-lo en comunitat amb els seus. Quina alegria regna en aquestes llars.

Resant el sant Rosari, el pare troba consol i ajuda en les trifulgues de la vida, la muller resignació i coratge per acompanyar-lo i llum per a pujar els fills i aquests, força per combatre les passions en què es veuran assetjats, en una paraula, en aquest jardí florit del Rosari es troben totes aquelles flors tan formoses i convenients a nosaltres.

Resem-lo en comunitat, si en la nostra família no es fa establim-lo de bell nou, puix els nostres avantpassats el resaren sempre. Costarà, potser, en algunes llars, no hi fa res, el que costa val, diu l'adagi, i demanem-ho amb el mateix Rosari a la Verge Maria que de segur ens ho concedirà.

Em refereixo a les dones i a les persones inferiors per si els semblés una muntanya l'establir-lo, puix el pare si veritablement sap fer de cap de casa, bastarà que ell ho desitgi perquè tothom alegre el segueixi; no obstant també caldria incloure-hi aquells que han arribat a l'extrem que a casa seva no es fa res del que ells volen, posem per cas el que molts pares veuen amb mals ulls la manera de vestir i el coloret que empren llurs senyora i filles; però no gosen tornar a dir res, puix, ai! encara els sembla sentir l'escàndol que indignada li formulà la seva esposa i els blasmes de les filles. A aquests és l'única solució que els resta, ben cristiana per cert.

Savis, artistes i sants han trobat en el Rosari el seu més preat tresor. Pasteur, el portava sempre al damunt; Mozart, aquell incomparable geni que ningú com ell no ha posseït el do de la intel·ligència i l'elegància l'anomenava el seu més complet mètode de música, i el mestre de Beethoven, Haydn, deia que quan el resava acudien amb tanta abundància les inspiracions a la seva ment que no li restava temps per escriure-les. I el Beat Alano ens diu que el Sant Rosari serà pels que el resen una espasa flamejant i una armadura impenetrable que posarà a cobert dels més terribles assalts del món del dimoni i de la carn i els farà vencedors de tots els seus enemics.

Joves, reseu el Rosari, esteu tan voltats de perills, tot mira a perdre-us. Reseu el Rosari i res no podran els vostres enemics.

Sant Lluc en el seu Evangeli ens diu que "dirigint-se Jesús a Jerusalem passava entre Samaria i Galilea. I quan anava a entrar a un vilatge sortiren al seu encontre deu homes leprosos que s'aturaren encara lluny i alçaren la veu dient: Jesús Mestre, apiadeu-vos de nosaltres. Així que se n'adonà digué: Aneu, mostreu-vos als sacerdots. I succeí que tot anant-hi restaren guarits.

Com no els havia d'escoltar el Bon Jesús, si, a més de fer la seva súplica amb tota la seva bona fe, eren tots junts que cridaven: Jesús Mestre, apiadeu-vos de nosaltres.

Com no escoltarà, doncs, també l'oració d'aquell pare que junt amb els seus li demana per mediació de la seva Divina Mare, ajuda i protecció; humanament parlant el cor de Jesús es deu enternir quan són molts els que li demanen una mateixa cosa. Ell està entremig d'ells i concedeix el que se li demana.

La Santa Església ha promogut sempre l'oració en comú, adjuntant-hi la veu dels innocents per fer-la més digna als ulls de Déu. Contempleu l'oració d'una família amb els seus infants innocents que també preguen. Que agradables deuen ésser aquestes súpliques al Bon Déu, que a pler deu vessar en aquella llar la seva divina gràcia.

JOSEP O. GONZALEZ I CANALS

Davant la mort

No sé si hi pensem gaire, en la mort, en la dels altres i en la nostra. Aquests dies passats que de ben a prop he vist la mort que tantost si em pren el meu estimat pare, he aprofundit un xic sobre el problema del morir. I, tanmateix, qui sap si mai m'hi havia fixat tant, i tant aquesta idea s'havia arrapat dins la meva ànima. Com que la mort és una d'aquelles coses de més transcendència humana i un d'aquells problemes més discutits sobre el més enllà que arrenca d'ella, he pensat alguna cosa que ara vaig a posar a la consideració dels meus lectors.

I sí, a morir no hi pensem gens. La idea de vida, de vitalitat, broda tota la nostra existència. Si això d'existir ens hagués costat gaire, cap sacrifici personal, ben segur que hi pensaríem més a morir-nos. Però com que el viure ens és una cosa tan fàcil i vivim tantes de vegades tan a plaer nostre, no pensem en l'hora decisiva de la nostra existència. Cert, car per mi l'existència no comença pas en aquesta vida La idea que tinc de l'existència ultrapassa el sentit real i fugisser de la vida present que s'escola en un tancar d'esguard. Avui som, per espai de vint, trenta i seixanta anys, i demà, de cop i volta, haurem mort. I després de la mort què? Ens trobem, lector, davant un problema que, en bona apologètica, cal resoldre en sentit afirmatiu i no pas negatiu. Afirmar, què? Negar, què? Quedem-nos amb les afirmacions, les quals tenen més pit, fins humanament, que totes les negacions. Això deixant de banda el sentit de la fe qui, d'una faisó que no admet esmena, ens parla del més enllà. Afirmar, tanmateix, una vida futura, suposa afirmar una preparació a ella, en la present i, preparar aquesta, equival a saber morir. No sé on he llegit, segurament al místic Kempis, que de dia en dia hauríem d'apendre a morir. Jo, per la meva banda, he après de morir davant la mort que semblava que s'havia d'esdevenir en el cos del meu pare. Per això que davant la mort i davant la necessitat de morir — i ai de nosaltres si no morissim! — esdevinc tot pensarós.

Tenim tanta de por a la mort, al morir! He pensat alguna vegada que aquesta mateixa por ens lleva de pensar-hi més a manta. Sí. Ens espanta allò de deixar el món, totes les seves coses. Aquest cel tan clar, tan pur i nítid i els encants de la natura, els duem arrapats al nostre món interior. Es trist de deixar la família, els pares i germans, dona i fills, sí, és trist, però dins el sentit cristià de la vida hi ha l'esperança que ho omple tot i pertot dóna una expressió d'alegria que broda per tota l'ànima. Si no hi hagués un més enllà, on, un cop morts, anéssim a gaudir d'una vida perdurable, llavors entendria pla bé aquesta idea de la vida present i aquest etern abelliment sense repòs a tots els seus plaers el noranta per cent desorientadors i equivocats. I així, quan en una família pagana s'esdevé la mort d'un dels seus, hom capeix que plorin el difunt amb aquell desesper i aquell desconsol que no té explicació. Per ells tot s'acaba en aquest món, vall de llàgrimes, i no veure mai més aquella persona amb la qual estaven units per la sang, equival a la sotragada més atuïdora que es pugui donar als seus sentiments. En aquest sentit, són ben conseqüents a ses idees i pensaments. El cristià, tot amb tot, té un altre sentit. Nosaltres sabem a bastament que aquest món és un exercici, una carrera, per tal d'heure una vida millor, sense fita i sense mesura, allà a l'eternitat. Som, per aquest motiu, gent de pas. I amb el nostre pensar i amb el nostre obrar tot ho fem — o hauríem de fer-ho — en vistes a l'eternitat. Heus aquí per què la idea de morir no ens espanta. Em sembla, fins i tot, que ens hauria d'abellir més i més. Car si penséssim i meditéssim la valor de la vida actual comparada amb la vida futura, sentiríem ganes de morir. No sentia si mal no recordo, una ànsia, set de morir, l'Apòstol quan deia que la seva set de morir era per tal de veure Jesucrist? Doncs davant la mort, hauríem d'imitar l'Apòstol. Hauríem de sentir, de dia en dia, que se'ns escurça, se'ns pren la vida i ens acostem a l'eternitat. Si penséssim aquestes coses, en aquesta apologètica viva, davant la mort no tremolaríem com fulla d'àlber ni els plors ofegarien les oracions, com ara, en morir-se un amic o parent. Encara: no deuríem estimar la mort com a purificadora, com a rentada de la carn que tothora s'ha enllordat, trepitjat. Aquell qui té comptats els segons de la nostra existència? És davant la mort que em faig aquests pensaments i no sento aquell desconsol i aquella pena que tenen els pagans i tants de cristians que no han capit encara la lletra de l'Evangeli.

JOSEP MIQUEL I MACAYA

ESDEVENIMENT EDITORIAL

EL NOU TESTAMENT

en dos elegantíssims volums. Text de la Vulgata Clementina. Versió i notes per la Comissió tècnica de l'"Obra del Sant Evangeli", de FOMENT DE PIETAT.

El primer volum, que conté Els quatre Evangelis i Fets dels Apòstols, consta de més de mil planes; el segon, que conté Les Cartes de Sant Pau, Les Cartes Catòliques i l'Apocalipsi, en té més de vuit centes. Impressió nitidíssima, format elegant, paper indià, notes abundants i selectes, mapes a cinc tintes. Llibre indispensable a tots els fidels.

Es venen els dos volums per separat, i també el llatí sol o el català sol en un volum sumament manual. Així, tothom pot tenir, TOT EL NOU TESTAMENT, si vol, en un sol volum. El preu de cada volum per separat és de 8'50 ptes. El d'un sol volum, contenint tot el Nou Testament, és de 11 pessetes el llatí i 9 el català. Tots aquests volums es venen enquadernats en finíssim pegamoid imitació xagrí. Enquadernacions més luxoses a distints preus.

Del món del treball

Pels obrers desenfeinats

El secretari de l'"Institut Pro Obrers sense treball", J. Estilles, explica, a les planes d'*El Matí* els inicis i la fundació de l'Institut i la seva actuació, en un interessantíssim article, que no renunciem a inserir íntegre a les planes de CATALUNYA SOCIAL si les circumstàncies ho aconsellessin.

Avui sols en fem referència per la indicada importància i per cridar novament l'atenció pública sobre aquest gravíssim problema de l'atur forçós, del qual sembla que ningú no se'n dóna compte. Una sola dada de l'article del senyor Estilles ho demostra d'una manera que fa caure les ales del cor: "...de 500 (cinc centes!) cartes escrites a grans personalitats, totes riques, fa uns tres mesos, s'assolí solament un donatiu de 50 pessetes i una subscripció de dues pessetes mensuals."

Aquest fet, considerat d'una manera simplista, ens condueix a unes deduccions escruixidores, horriblement pessimistes, i no trobaríem paraules al diccionari per condemnar-lo degudament.

Però les persones al·ludides en reben cada dia un plec de cartes com les indicades, i ja fan prou si hi passen ràpidament els ulls.

No se'ls pot fer el retret de suposar que tanquin el cor i la butxaca a les veritables necessitats humanes, quan tothom sap que l'exponent de la caritat, a Barcelona, és un dels més alts en el concert altruista de les grans ciutats mundials.

El que volen dir aquelles dues esgarrifoses, absurdíssimes xifres, és que els bons barcelonins no estan encara assabentats dels grans problemes obrers d'última hora, ni de les situacions angoixoses, insostenibles, que comporten i han de remeiar-se, costi el que costi.

Mentre Anglaterra i Alemanya, per exemple, gasten sumes folles en assistir els obrers sense feina, a Espanya no es gasta un cèntim, i no és perquè no sumin ja molts milers els treballadors sense treball, les llars sense un pa a la post...

I cal informar-se i obrar en conseqüència, rapidíssimament.

La jornada de sis hores

Molta gent, quan senten parlar de la jornada de sis hores, escolta com si sentissin ploure.

"La jornada de sis hores? La de deu és la jornada més curta que deuria haver-hi!", exclamen.

I aquesta gent tal volta ignora, o no es recorda, que hi han hagut jornades de dotze i fins de catorze hores, i no fa pas molts anys, i encara en queden relíquies en algunes parts del món, tal volta a Espanya mateix.

Encara tenim present l'estranyesa que causà arreu els primers anuncis i les primeres propagandes de la jornada de vuit hores, avui dia general a totes les nacions civilitzades.

El tomb en rodó que les idees i els principis i les conseqüències de la Revolució francesa va fer donar al món del treball, principalment amb l'abolició dels Gremis i l'emfàtica declaració de la llibertat del treball, que tanta sang obrera costà i costarà encara, va tenir una derivació lògica immediata: l'obrer es convertí en màquina, sense perjudici que la màquina envaís el món del treball i sotmetés l'obrer sota els seus engranatges i com un de tants.

Aleshores es veieren aparèixer les jornades de dotze i catorze i més hores. Els vells encara recorden els primers efectes del nou regisme sobre les espatlles dels obrers, encara recorden, en els treballs públics, aquelles jornades interminables de treball veritablement intensiu, sota la fèrula d'uns capataços, o caps de colla, encarnació de l'energia i la crueltat més salvatge. Ah, si poguessin parlar les obres de les primeres seccions del Canal d'Urgell i, sobretot, les del túnel de Montclar!

D'aleshores ençà el regisme del treball ha anat millorant per causes que estan a la vista de tots, i particularment per l'acció de l'Església, que culmina en els temps gloriosos del gran pare dels obrers, el Papa Lleó XIII.

El petit comerç

El petit comerç està amenaçat de mort.

El mateix mal que fan els acaparadors d'articles alimenticis en la vida física de les classes modestes, fan els grans industrials, acaparadors d'una indústria, en els petits conreadors que d'ella viuen.

L'altre dia dèiem alguna cosa d'aquest caire de la crisi econòmica que pateixen molts petits comerciants, materialment engolits pels grans. Ara ens hem assabentat que les mil petites tendes d'objectes d'electricitat i els petits muntadors d'aquesta indústria que en pocs anys s'han establert a Barcelona, tenen la vida a l'encant.

Demés dels actuals acaparadors, que ja fa temps van emmagrint-los el modest negoci (cal només llegir els anuncis dels que tenen acaparat aquest ram en les cases en construcció), es diu amb seguretat que una poderosíssima entitat electro-motora establirà arreu tendes d'objectes elèctrics a baix preu i centres d'instal·lacions elèctriques a tipus inversemblants i amb condicions insuperables.

Avui dia encara són infinitat les famílies que viuen de la venda a la menuda d'objectes elèctrics i de les instal·lacions elèctriques de modest muntatge.

Què serà d'aquests petits industrials i de les famílies llurs quan se'ls obligui, indirectament, a tancar la tenda respectiva?

Notícies diverses

La vaga dels fotogravadors, del Sindicat Lliure d'Arts Gràfiques — la qual tenim confiança que en sortir aquestes ratlles ja estarà resolta — és una de les més porfidiosament portada a terme, sense tenir en compte les ramificacions a les quals afecta, i als perjudicis que causa. Si fos estrictament econòmica es comprendia tanta fermesa per una i altra part, però l'origen de la vaga és qüestió de personal, si bé ara s'hi ha barrejat la crisi de la feina, difícil de vèncer.

— La coneguda casa Krupp, d'Alemanya, comença a acomiadar obrers per manca de feina.

— Els progressos del Sindicalisme cristià als països de l'Europa central dóna lloc a optimismes que, per desgràcia, no són possibles a Espanya i menys a la nostra terra, on pot dir-se que no es coneix ni tan solament de nom aquesta sindicació. Al Nord, però, la Sindicació cristiana va donant alguns fruits, i a Madrid té ara alguna força.

Els miners i els ferroviaris compten amb Sindicats ben organitzats i de vigorosa actuació social.

— Es diu que prompte serà arranjat el plet del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i la Indústria, tornant els béns arrabassats als seus legítims amos. Ja en parlarem en el seu dia, si a Déu plau.

— El Consell d'Administració de l'Oficina Internacional del Treball s'ocupa amb tot interès del problema de la durada del treball a les mines de carbó. Que sigui curta.

— Per tal de fer minvar el nombre alarmant dels sense feina, el ministre d'Agricultura de la Gran Bretanya projecta collocar-ne moltíssims en les explotacions agrícoles.

Com que el Govern laborista té tan mala mà en tot quant es refereix a aquest afer, ningú no espera res dels seus bons projectes.

— A Marsella hi ha hagut una vaga general de tota classe de forces mercantils, com a protesta dels impostos insuportables que pesen sobre d'elles.

— El nombre de treballadors sense treball, a Itàlia, passa de 400.000. La crisi va agreujant-se, i el mateix Mussolini confessa que és aclaparadora, però no li dóna de durada més que dos o tres anys.

— A Anglaterra i a Alemanya l'atur forçós, en comptes de minvar, augmenta.

El mateix passa als Estats Units, on els obrers parats passen de *cinc milions!*

— A Buenos Aires ha fracassat la vaga general revolucionària.

— Segons el Govern, les vagues d'Espanya es van resolent amb tranquilitat. El que no diu el Govern és que algunes es tornen a reproduir i que cada dia se'n plantegen de noves i que l'or rus corre més que aquell or anglès que abans tenia tanta de fama a Espanya.

— Els Sindicats adherits a la C. G. T. han amenaçat el Govern amb una vaga general indefinida.

— El primer ministre d'Austràlia s'ha vist obligat a presentar un projecte de llei contra les vagues que van arruïnant aquell ric país. L'acció comunista és allí bàrbarament exercida.

— A València s'ha aguditzat, per falta de treball, la crisi obrera, fins el punt de concentrar-se forces públiques importants en previsió de conflictes d'ordre públic.

— Després de la jornada de vuit hores i la setmana de cinc dies de treball, aquest fortíssim industrial que es diu Ford projecta establir l'any de treball de deu mesos. Mentre això no afecti l'import dels salaris, a bodes ens convida Mr. Ford.

— La crisi del treball, a Hongria, ha donat lloc a imponents manifestacions obreres i a sagnants topades.

Els obrers demanen jornal o pa. Tenen raó que els sobra.

El Govern sembla que opta pel primer extrem del terrible dilema.

— A tota la regió de Roubaix-Tourcoing es manifesta gran satisfacció per haver-se acabat la vaga del ram tèxtil que començà el dia 4 d'agost.

El Sindicat de la Confederació General del Treball ha llançat una proclama en la qual, entre altres coses, es diu que els obrers han obtingut una victòria considerable en aconseguir la supressió de la "prima de fidelitat" i que, encara que no pot considerar-se això com una completa victòria, cal reconèixer que constitueix una satisfacció per al noranta per cent dels obrers.

Curiositats perilloses

A mossèn Carles Oller

Un dels pitjors enemics que té la causa del bé és la curiositat mal aplicada, de molts dels seus seguidors.

Veiem, malauradament, com individus que militen en les files dels ideals nostrats de Déu i Pàtria, protegeixen regularment premsa, bibliografia, espectacles, etcètera, i assisteixen a mítings i conferències contràries, naturalment, als nostres sagrats ideals.

Si qualque vegada he exposat el meu parer i disconformitat de tal procedir als amics, heus ací que amb un gest d'estranyesa, m'han contestat que, per a combatre l'enemic, era precís coneixe'l. Aquesta creença, mantinguda amb la major sinceritat i bona fe, és compartida per un nombre de gent desgraciadament important, que no fa en aquest fals procedir altra cosa, que empassar-se molt sovint l'error (com ho demostra, si teniu conversació amb aquests, que desbarren amb freqüència), i mantenir, per la seva protecció. uns ideals equivocats, els líders dels quals, ultra el sembrar l'error en les consciències, sumen (a voltes multipliquen), i pregonen a boca plena, el gran nombre de satèl·lits que militen a les seves files.

El món decent, el veureu estranyar-se sovint de qualque gosadia en espectacles, revistes, aparadors, etcètera, i en canvi continua protegint-los tan frescament. ¿Heu pensat, per exemple, en la protecció i assentiment culpable qe dispensa la gent de bé, a les empreses cinematogràfiques? ¿A què estranyar-se, dic jo, que sigui aquest, escola d'immoralitat? ¿Creieu que diria tantes nicieses contra el catolicisme, un sector de la nostra premsa pairal, si la joventut catòlica sapigués fer-los el buit, no protegint-los materialment? Hi ha joves, que pel sol fet d'ésser escrit en llengua vernacla un periòdic o revista, sense reflexionar prèviament, l'afavoreixen tot seguit; això francament és donar menjar al llop!

Joves catòlics!, és de necessitat avui i sempre ésser cristià abans que tot; un mal catòlic, encara que sembli paradoxa, de fet esdevé un mal patriota. La Pàtria es nodreix de la perfecció interior dels seus fills (per això els socialistes de soca arrel no en tenen: la seva pàtria, diuen, és el món). Un poble envilit és un etern esclau: és d'urgència destriar els camps. Cal ésser meticulós amb l'esperit del mal, en tots els seus aspectes, sols així obtindrem la vertadera independència. És qüestió de vida o mort: no oblidar-ho, joventut! Rússia ens en dóna un frapant exemple.

F. CASAS FARRAS

El mutualisme a Catalunya

El mutualisme compta en la nostra terra amb una llarga i distingida antiguitat. De forta arrel religiosa, gairebé no hi ha poble ni vila on la mutualitat no hagi estat implantada a base d'una confraria i al costat d'una associació de caràcteer pietós. Encara avui, aquells pobles que han sentit l'orgull de servar les seves tradicions i de restaurar tot allò que els avantpassats els deixaren constituït, tot i adaptant-ho al moment d'ara, les mutualitats segueixen adherides a una ssociació de la Puríssima Sang, etc. Quants casos notabilíssims en podríem esmentar arreu de Catalunya i en viles de força importància!

Sense que això vulgui dir que no tinguin una altíssima importància les mutualitats de caràcter laic, puix són també moltes dotzenes les que encara serven el seu mateix caràcter com a germandats, monts de pietat, etc.

La llavor mutualista hi era, doncs, en la nostra terra, i ben abundosa. Calia no deixar disgregats els esforços ací i allà, isolats; calia reunir tota aquesta labor en un manat comú, tant per la defensa llur com per atendre a necessitats comunes, que cada dia, amb el creixement prodigiós de l'associació en els temps moderns, s'havien d'anar presentant en tots els ordres de la vida.

I aquest esforç comú aviat va ésser començat per determinats esperits un xic inquiets per a tot allò que pugui retre un benefici social. I el dia 11 de març de 1896 es constituïa la "Unión y Defensa de los Montepíos de Barcelona y sus afueras", amb un caràcter un xic restringit, modest, que ben aviat es veia en la necessitat d'eixamplar la seva esfera d'actuacions i es transformava (1909) en la "Unión y Defensa de los Montepíos de la Provincia de Barcelona".

Però encara aquesta amplada no era suficient per a omplir les necessitats del mutualisme. I essent Barcelona el centre espiritual de Catalunya, on tota vibració catalana té el seu lloc i el ressò adequat, l'any 1919 l'entitat d'agrupació mutualista es veia forçada a estendre el seu esguard per Catalunya sencera, constituint-se la "Federación de Sociedades de Socorros Mutuos de Cataluña", que és l'actual entitat que agrupa en el seu si les mutualitats de Catalunya en la seva majoria i que està destinada a agrupar-les totes si els bons vents segueixem imperant a les altures del seu pensament creador.

* * *

L'agrupament de mutualitats va començar l'any 1898 en nombre de 106; i en el balanç tancat el dia darrer de març últim arribava a la imposant xifra de 905. Durant els anys de la seva vida només han estat tres o quatre els que han romàs estàtics o han sofert alguna petita reculada el moviment de federació; el creixement dels altres ha estat cosa prodigiosa, demostrant una constant activitat per part dels elements constitutius de la Junta de la Federació, activitat que persegueix l'ideal d'arribar a tots els recons de la nostra terra perquè no resti una mutualitat isolada.

Si aquest nombre d'entitats federades el traduïm per individus associats, ens donarà un total d'uns tres cents mil, dividits entre els dos sexes, essent predominant el d'homes. I si el traduïm en pessetes (força econòmica de la Federació) arribarem als quatre milions i mig en el capítol de subsidis pagats i a més de vint-i-tres milions el capital que representen avui aqueixes entitats federades. Això ja és quelcom imponent!

I si anéssim a cercar dades dins la Federació d'entitats mutualistes de tota la Península espanyola, trobaríem que les entitats mutualistes de Catalunya són, almenys, tantes en nombre com les del restant de la Península. I cal tenir en compte que no són pas totes encara, ni molt menys, les mutualitats existents dins la nostra terra que, per manca de cura o d'informació, hagin donat el seu nom a aquesta Federacio que, si segueix ben orientada, ha d'acabar per agrupar-les totes!

* * *

I la Federació, que va començar no essent més que òrgan de defensa de les mutualitats, ha acabat per ésser òrgan complementari d'elles, procurant arribar allí on les entitats isolades no podrien mai arribar pel seu compte exclusiu.

I així, la Federació té establertes les seccions següents per compte propi: "El Refugi Mutual", que ve a acomplir una finalitat de contra-segur, en determinades condicions, per a tots aquells que en casos de dissolució de la mutualitat respectiva no poden ingressar en altra donada la seva edat provecta, i per aquelles qui canviant de localitat i havent estat mutualistes es trobin que en la localitat nova hagin de deixar d'ésser-ho per no haver-hi mutualitat constituïda; Secció de "Malalties llargues i d'invalidesa", que ve a constituir una entitat de re-assegur per a tots aquells a qui no poden atendre les mutualitats normalment, ja sigui per allargament excessiu de la malaltia, ja sigui per trobar-se en invalidesa; "Els Petits Mutualistes", per a començar a constituir mutualistes entre els nens i nenes que no estan en condicions normals per a ingressar en una mutualitat, constituint a la vegada, més que altra cosa, aquesta secció, una escola de mutualistes i una entitat educadora dels futurs ciutadans en el camp de mutualitat; i encara altres seccions pròpies, independents de les mutualitats, però articulades amb elles que constantment es van desenrotllant i creixent progressivament, constituint altres tantes esperances per al dia de demà.

* * *

L'any passat, la Federació de Societats de Socorsos Mutuals presentava un stand modest, però curull de bona llavor i de fruits collits ja, en l'Exposició Internacional de Barcelona i dins la seva Secció de Beneficència. I per a completar dita exposició, la Federació celebrava, per primera vegada, la Festa d'homenatge al vell mutualista.

La festa va constituir un èxit ple. I amb bon acord, aquest any de 1930 la Federació torna a celebrar la Festa del vell mutualista en el diumenge, 26 d'octubre, festa que constituirà altra cop un gran-

diós èxit i que restarà, com devia restar, amb caràcter permanent. La II diada mutualista, ben plena a més de substància pairal catalana, vindrà a ésser la consagració de la festa anyal de la mutualitat, festa anyal a la que tots els esperits amarats de caritat i d'esperit social es disposen a donar l'ambient de grandiositat íntima que correspon.

I nosaltres, d'aquestes columnes estant, hi hem volgut aportar el nostre gra de sorra, ja que la Federació de mutualitats porta a cap una tasca social importantíssima, que desitgem cada dia més engrandida.

GASTON GERARD

L'imperi de la violència

Passa per la terra un vent de follia. Els ambiciosos pretenen erigir-se en dictadors, amb el pretext d'aconseguir la felicitat del poble. És impossible que la pau plani damunt els pobles mentre hi hagi homes que es considerin superiors als altres. Aquesta superioritat imaginària els fa creure que han vingut a la terra a complir una missió molt alta; i, passant per damunt de tots els obstacles, s'apoderen del poder. Quan l'han aconseguit trepitgen els drets dels ciutadans i proclamen que únicament ells tenen el dret d'opinar.

Quan el general Uriburu aconseguí foragitar de la presidència el doctor Irigoyen, els argentins van fer voleiar les campanes de la victòria amb un gran entusiasme. Nosaltres no ens vàrem suggestionar per les vibracions sonores d'aquelles campanes. L'experiència ens féu posar en dubte les manifestacions pacifistes del general Uriburu. No volem defensar el doctor Irigoyen, perquè no ens pertoca a nosaltres defensar-lo; però ens arrisquem a afirmar que els argentins gaudien de moltes més llibertats quan ocupava la presidència el president vençut, que en els moments actuals que de grat o per força han de sotmetre's a la voluntat de l'espasa. És preferible que governi un home civil, per malament que ho faci, que un militar que es declari intangible.

El general Uriburu s'ha erigit en dictador. Si el poble no fos tan infant, no hauria contribuït al seu triomf. En Primo de Rivera també afalagà el poble en els primers moments que hom ignorava si triomfaria o no la dictadura; però un cop va triomfar, el va lligar de peus i mans perquè no es rebellés contra el seu despotisme.

El poble argentí ja es penedeix d'haver-se decantat a favor del general Uriburu. Ara ja és massa tard. A l'Argentina es repetiran els fets d'Espanya. Tot el país estarà a disposició d'un estament.

Eminents polítics alemanys han fet grans esforços per aconseguir la pacificació dels esperits. Entre Alemanya i les nacions aliades existien corrents de simpatia. Tota aquesta política de concòrdia anirà per terra, si aquest pobre home que s'anomena Hitler segueix suggestionant el poble. El bisbe de Magúncia ha prohibit als catòlics que ingressin al partit que acabdilla aquell illús. Tots els prelats d'Alemanya haurien de fer el mateix. La gent normal i equilibrada no pot collaborar en un partit que considera lícita la violència.

Hitler és partidari d'esgrimir altra vegada les armes contra França, per anorrear-la. En tots els seus parlaments trobareu paraules feridores contra aquella nació. Tots recordem els horrors de la guerra, i, per tant, els pobles han de fer un gran esforç per evitar que tornin altra vegada a brillar les armes de combat. El millor patriota no serà aquell que encengui novament la flama de l'odi, sinó aquell que aconsegueixi unir els pobles amb el vincle del respecte i de l'amor. Collocar Alemanya enfront de França és una política suïcida. La guerra és el flagell més terrible de la humanitat. No puc concebre com és possible que es puguin combatre els homes pel sol fet d'haver obert els ulls sota la llum d'un altre cel. ¿No és ridícul que no ens sentim germans d'aquells que han nascut un poc més enllà de les nostres fronteres? Si els infants no fossin enganyats a les escoles, hi hauria molta més germanor entre els homes. La història conta moltes inexactituds. Cada poble teixeix una sèrie de llegendes per a fer creure als infants que pertanyen al país més gloriós del món. En canvi fem minvar el prestigi dels altres pobles. Pregunteu a un noi francès quin concepte té d'Alemanya, i a un noi alemany quin concepte té de França i veureu amb quin despit s'expressaran. Creieu que aquest és el veritable patriotisme? No; un bon patriota ha de conèixer els defectes i les bones qualitats de la seva raça i ha de saber respectar les altres races i els altres pobles. Si veritablement estimeu la vostra mare, és impossible que us atreviu a ofendre la mare dels altres homes.

Hitler ha declarat públicament que si arriba al poder anullarà tots els compromisos contrets amb els pobles aliats i castigarà els polítics que els han reconegut. Els racistes canten pels carrers: "Negres són les nostres camises, però és roja la nostra sang. Som l'exèrcit valent de Hitler. Endavant! Endavant! Feu trepidar els tambors! Desvetlla't, Alemanya!" Sovint els racistes canten un himne que comença així: "Siegreiche wollen wir franzosen verschlagen." *(Victoriosament, volem batre els francesos.)*

¿Com és possible, objectarà algú, que un home tan bellicós hagi obtingut un èxit tan esclatant en les darreres eleccions?

A Alemanya hi ha milers d'obrers en atur forçós (uns dos milions i mig), i aquests obrers s'han deixat suggestionar per les promeses demagògiques de Hitler.

Els antics oficials de l'exèrcit vençuts estan també al costat de Hitler. Aquests enyoren l'antic règim militar. A més a més cal tenir en compte que en tots els pobles hi ha milers de ciutadans que donen el vot als partits més estridents. Darrera els demagogs hi ha sempre una corrua d'incautes. No creiem que els demòcrates alemanys tolerin que exerceixi una tirania damunt el país un home que no té capacitat per a governar.

A la nostra terra, sembla que algú intenta crear un partit feixista. Aquestes coses són difícils d'imitar. Els organitzadors d'aquest partit violent tindran un desengany. La nostra joventut, no ho dubteu, prefereix portar la camisa ben blanca.

J. CIVERA I SORMANI

Comentaris

Dictadura insuportable

Un fort escriptor de Catalunya, que ara amaga sovint el seu nom, encara que inútilment, parla de la permanent dictadura de "los chicos de la prensa", que és la pitjor de totes, portada a cap des de les columnes dels periòdics d'esquerra.

De la qual vergonyosa i insuportable dictadura són dòcils instruments, conscientment o inconscientment, els homes de govern que més es vanagloriegen de liberals.

Aquest fet és tan evident com depressiu i inexplicable.

S'ha dit que "cada liberal español lleva dentro un dictador, un señor de horca y cuchillo", i els fets així ho comproven.

Però quan aquests dictadors són els "chicos de la prensa", n'hi ha per tirar el barret al foc, encara que no se'n porti.

L'alludit escriptor protesta amb tota la seva ànima d'aquesta dictadura; però qui protesta ja ha perdut.

Aquesta ominosa i insuportable dictadura l'han conquistada els "chicos de la prensa esquerrana" gràcies a aqueixa mateixa premsa i a la nostra passada badoqueria. Ara ja no badem tant els catòlics, ara ja anem aprenent (però a costa de quantes sagnants lliçons!) el valor vital de la premsa, però abans no enderrocarem aquesta envilidora dictadura, que ens té junyits al carro de les seves victòries, quants de sacrificis a fer per part nostra! quant de temps a esmerçar!

Com les paguem cares les equivocacions comeses.

El Sant Rosari

En els bons temps — relativament — d'Eugeni d'Ors, aquest escriptor va dedicar un Glossari a la piadosa i popular devoció del santíssim Rosari, que vàrem llegir amb molta complaença. Ja ha plogut des d'aleshores i n'ha dit i n'ha fet molts de disbarats En Xenius. Però el que ell va dir en lloança del Rosari aleshores, en les pàgines de La Veu, *és tan veritat avui com deu anys enrera.*

La devoció del Rosari no necessita, però, les recomanacions d'En Xenius, que sols recordem perquè ve a compte... Quantum mutatus ab illo!

El Sant Rosari, resat en família, és com la diària consagració d'aquesta a Déu; és l'aglutinant més eficaç dels seus membres; és una diària lliçó catequística de primer ordre; és una estona de saborós descans en les trifulques de la vida humana; és una desinfecció vocal i espiritual de la nostra llengua pecadora; és un alto *redreçador en l'esbojarrada carrera de la vida; és el sedant religiós més eficaç després del dels Sants Sagraments, sempre a l'abast nostre.*

Si els esperits inquiets *que busquen noblement la veritat per a la seva intelligència i la pau pel seu cor, sabessin el contingut i les excellències del Santíssm Rosari!*

Als voltants del 50

Ja hi hem arribat, i faci Déu que no es passi de 50.

El que a primers d'any semblava impossible, ja és un fet. El preu de la lliura esterlina ha tocat el llindar de l'abisme. Més allà del 50...

El Govern ha pres mides extraordinàries per a evitar que hi arribi. La primera és la decisió de governar. La segona és la de mobilitzar el que sigui necessari per aquest suprem fi.

Les esquerres poden estar satisfetes. Hi ha qui recorda bé que l'únic ple domini seu a Espanya, allà pels temps de la República, el paper de l'Estat, que ara es cotitza sobre setanta, *arribà a deu.* A DEU PER CENT.

Els còmplices del desastre

Els còmplices d'aquest desastre de la pesseta són El Sol, La Voz *i els altres diaris esquerrans de Madrid.*

I cal que el públic i les víctimes del desastre s'asabentin que aquests diaris, còmplices de la rebentada de la pesseta, són fundats i sostinguts per grans capitalistes de Bilbao i de Barcelona.

El Debate *en publica alguns noms.*

Traició? Bogeria? Negoci? Sectarisme?

De tot un xic, és a dir, un xic massa.

I aquesta classe de crims de lesa pàtria no tenen nom ni sanció!

Un català representatiu

Joan Bergós Dejuan

Acaba de morir cristianament a Lleida aquest home fet d'una sola peça, fort, talentós, d'una capacitat de treball extraordinària, d'un valor a tota prova, d'un patriotisme tan ferm com la seva fe, amb la qual es confonia.

Era fill de les seves obres, i suplí amb la seva potència intellectual el que li mancava d'estudis.

Digne fill dels ses boníssims pares, encara no tenia força per a batre's que ja sentà plaça de soldat a les files de l'exèrcit carlí — l'any 1874 — en aquella guerra essencialment religiosa, de la qual portava al pit dret una medalla roja indeleble, conquerida en la presa de Manresa, a la plaça Major; la qual ell ostentava amb sant orgull.

En tornar a Lleida es trobà amb què la joventut esquerrana sectària dominava en absolut les associacions obreres, on la vida dels carlistes repatriats es feia impossible; i ell, per això mateix, es posà soci de la pitjor de totes: el *Tranquil Taller,* per tal d'atacar la fortalesa irreligiosa de la nova Lleida en el seu propi estadi. Al primer insult que rebé s'abraonà contra els insultadors, que féu saltar a tomballons per les escales del círcol fins al mateix carrer. Al cap de poc temps era l'amo del *Tranquil Taller* i dels

carrers de Lleida. Ell i un digne company seu, bo com ell — En Salvador Ravés (*Najen*), foren aleshores els joves més populars i més estimats de la ciutat del Segre.

Catalanista fervorós, prompte fou l'ànima de totes les entitats i empreses d'esperit pairal eficient.

No es feia res sense el Bergós en el terreny de la propaganda catalanista.

En el comerç bancari al qual es dedicà, féu ràpids progressos, conquerint-se, com mereixia, en la plenitud de la seva vida, una envejable posició.

De la seva vida social plena d'obres generoses — poc conegudes per amagades, — sols recordarem les vides que salvà, exposant heroicament la seva, en les temporades de banys, quan el Segre passava per Lleida amb honors de gran riu...

Les seves clarividència i experiència el feren una autoritat indiscutible en matèries mercantils. Posseïa les llengües que més convenien als seus afers i, sense fer-ne fressa, podia alternar dignament amb gent de carrera i prendre part en literàries empreses. No fou poeta, però escriví en vers molt bé i amb ingeni remarcable.

En Bergós fou, resumint, un cristià valerós, un català exemplar i un lleidatà entusiasta. Era d'una raça de la qual resten ja pocs exemplars.

Per si alguna volta hagués pagat tribut a la humana flaquesa preguem a Déu per la seva ànima, i perquè aquesta raça de bons catalans no s'extingeixi, ans al contrari, torni a emplenar la nostra terra per a redimir-la dels seus mals fills més que dels seus externs enemics. — *Un antic lleidatà.*

Oficina Romànica

Secció de llengua literària

Consultes

Cons. 43. — És bona regla posar sempre *qui* amb l'article masculí per tal de distingir-lo de *que* neutre amb article: EL QUI *m'agrada,* EL QUE *m'agrada?* — *J. R.*

Resp. — No admetent l'article neutre *lo,* aleshores el relatiu neutre compost resulta *el que.* Però *el que* és també una forma corrent de relatiu compost masculí. Per esquivar la confusió sembla de primer antuvi una solució ben senzilla fer *el qui* pel masculí, que també és forma viva, i reservar *el que* pel neutre.

1. Ara que les regles de gramàtica massa senzilles són exposades a males aplicacions. És el cas que *el que* masculí té dues valors. De vegades és un relatiu compost, equivalent a *qui* sol, i per això pot considerar-se com un relatiu substantiu: EL QUI *la fa la paga* o QUI *la fa la paga.* Aleshores s'escau posar *el qui* per *el que* en tots els casos, com posaríem *qui* igualment.

Del que parlo és d'aquest.
Del qui parlo és d'aquest.
De qui parlo és d'aquest.

Però de vegades també *el* i *que* són dos elements independents: *el* és un antecedent que fa referència a un substantiu exprés o entès en el context, i *que* un relatiu adjectiu ordinari, que s'ha de regir per les regles generals del relatiu. Compareu aquests exemples:

1. *El que* demanava no era aquest (de llibre).
2. *El llibre que* demanava no era aquest.

En 1 *el* fa referència a *llibre,* que es pot posar al seu costat com en 2. El relatiu *que* en 2 és acusatiu de *demanar,* i per l'acusatiu del relatiu adjectiu no hi ha hagut mai altra forma que la corrent *que.* Doncs bé, com fóra una errada gramatical posar en 2: *El llibre* QUI *demanava no era aquest,* igualment ho fóra dir en 1: *El* QUI *demanava no era aquest* (de llibre), perquè igualment el relatiu és aquí acusatiu regit de *demanar.*

Així, doncs, abans d'aplicar la regla diferenciadora de *el qui* per comptes de *el que,* caldrà mirar si es tracta d'un relatiu compost equivalent a *qui* sol, o si *el* és un antecedent independent, i això es coneixerà si pot portar al costat un substantiu que es troba en el context o s'hi entén. Si tenim això segon, *qui* no es pot usar quan s'escau ésser acusatiu. Els que admeten *qui* nominatiu, el podran posar, si de fet el relatiu és també nominatiu. Heus ací uns quants exemples que no admeten *qui* amb l'article ni masculí, ni femení:

"No es mereix un buit absolut com *el* (buit) *que* fins ara li han fet".

"Màrtir de la virginitat que moríreu per defensar *la* (virginitat) *que* Ifigènia havia consagrat a Déu".

"No sé *el que* fa de temps que no l'he vist".

"De *la que* en deuen gastar més deu ésser d'aquesta (de tinta)".

2. Si per mor de la diferenciació volem fixar *el qui,* quan és equivalent de *qui* sol, amb exclusió absoluta de *el que,* ve de seguida la qüestió, si per identitat de sistema caldrà fer també *la qui, els qui, les qui,* bandejant *la que, els que, les que* d'una manera absoluta. Responent afirmativament, tindríem que la conveniència d'un cas particular ens portaria a sacrificar una munió de formes vives que no hi són compreses. Això plaurà als partidaris d'una sistematització rígida i d'una estructuració diferenciadora que faci impossible tota confusió ideològica, mitjançant la diversificació gramatical de paraules i construccions; però semblarà un atemptat a la riquesa i flexibilitat de la llengua literària als qui pensen que aquesta s'ha de plasmar esguardant als artistes de la paraula, els quals sabran vorejar les confusions de sentit per un canvi de construcció, quan el mateix context no sigui prou.

La confusió entre *el que* masculí i neutre, que resulta de rebutjar la forma *lo,* pot tenir altres solucions: *allò que, la cosa que* pel neutre, *aquell que* pel masculí:

1. El primer son és *el que* satisfà més el cos de la persona.
2. El primer son és *aquell que* satisfà més el cos de la persona.
3. El promer son és *la cosa que* satisfà més el cos de la persona.

En 2 per comptes de la solució *aquell que, s'*escauria *el qui,* tot i tractant-se d'un relatiu adjectiu, perquè aquí *que* és nominatiu:

1. Aquest meló és *el que* m'han portat avui.
2. Aquest meló és *aquell que* m'han portat avui.
3. Aquest meló és *allò que* m'han portat avui.

En 2 seria una errada *el qui,* perquè *que* és acusatiu.

El Secretari de Redacció de l'O. R.

LLIBRES NOUS

Cartes, consells i records de Santa Teresa de Jesús Infant. Traducció del P. Lluís de Santa Teresa, carmelita descalç. — Foment de Pietat.

Quan Santa Teresa va escriure les cartes aplegades en el volum que acaba de publicar el benemèrit "Foment de Pietat", no deuria sospitar que un dia serien publicades. Per això tenen un valor inapreciable. La santa ens fa conèixer fins els replecs més íntims de la seva ànima. En quasi totes les obres que es publiquen hi ha una mica de ficció. L'autor s'adona que va dirigida al públic, i de vegades no expressa amb prou claredat el seu pensament. En les cartes íntimes un hom pot desfogar-se i dir les coses tal com les sent. Naturalment que els sants sempre són sincers, però en la vida íntima es on veiem més clarament la seva grandesa.

Llegint les cartes de Santa Teresa us adoneu de seguida que el seu esperit estava contínuament en activitat. No ens parla del món exterior, sinó del món lluminós que ella portava a dintre. Per què diu coses tan profundes en les seves cartes íntimes? Es que pretenia fer creure a les persones a les quals anaven dirigides les cartes, que havia aconseguit penetrar dins el món, infranquejable per la majoria de la gent, de la teologia? No; Santa Teresa escrivia coses profundes sense donar-se'n compte. Els pensaments profunds eren una conseqüència natural de la vida interior. Els sants diuen coses que els mundans mai no sabran dir, perquè saben mirar cap endintre i recollir-se dintre el santuari de la seva ànima. Santa Teresa es recollia dintre d'ella, submergint-se dins la llum clara que portava a l'ànima, i deia planerament coses tan profundes perquè parlava de cara a l'eternitat. De vegades els sants diuen coses que les grans intel·ligències no saben dir-les. El P. Lacordaire, després de sentir predicar el Rector d'Ars, que no era pas una gran mentalitat, digué que havia fet definicions tan profundes parlant de l'Esperit Sant, que no les havia encara dit cap teòleg.

Les cartes de Santa Teresa van adreçades a les seves germanes i a alguns familiars. Són unes cartes que regalimen mel. Quin bé més gran faran aquestes cartes a les ànimes febles que vacil·len en emprendre un camí. Santa Teresa sap on es troba i sap on va. Segueix el camí de la perfecció cristiana amb una gran fermesa i una gran tenacitat. Totes les seves cartes revelen una gran delicadesa i una gran finor espiritual. Quina donzella més extraordinària! Passa el temps, i la seva figura va prenent més grans proporcions.

Es també interessantíssim el capítol destinat als Consells i records de la nostra santa. Aquest petit llibre hauria de tenir una gran difusió. Com conhorten el nostre esperit els consells de la santa! Després de meditar-los ens sentim amb més coratge per allunyar-nos de les impureses de la vida i seguir el camí de la perfecció cristiana.

El P. Lluís de Santa Teresa, carmelita descalç, al qual es deu també la traducció de *Història d'una ànima*, ha traduït l'obreta amb una gran amor. El lèxic és acurat, mostrant-se, com sempre, gran coneixedor de la llengua catalana.

Floretes de santedat, estudis i exemples, per Mossèn Eudald Serra i Buixó, Prev. — Foment de Pietat.

Comença l'obreta amb un estudi interessantíssim sobre la perfecció cristiana i la imitació dels sants. Fa remarcar que la santedat cristiana pren una infinita varietat de formes, per treure'n la conseqüència que es pot arribar al cim de la perfecció per camins aparentment contraris o divergents. Per això hi ha sants que ens són més simpàtics que els altres perquè s'adapten a la nostra manera d'ésser. No hem d'imitar tot el que han fet els sants perquè algunes de les seves coses únicament són dignes d'ésser admirades. No creiem que ningú avui sigui capaç de passar anys i anys dalt d'una columna com Simeó Estilita. Mn. Eudald Serra, a l'acabament de la introducció, dóna aquesta regla general: "No vulguem fer el que no podem; però no deixem de fer res del que bonament puguem."

Després de la introducció segueixen les *Floretes de santedat*. Són uns comentaris breus, però molt substanciosos, de la vida d'alguns sants. Es llegeixen ràpidament perquè quan un hom comença de llegir-los, no sap cloure el llibre sense haver-lo llegit íntegrament.

Les obres de Mossèn Eudald Serra es caracteritzen per una gran delicadesa i una gran finor espiritual. I és que Mn. Serra és una ànima exquisida que sap dir les coses delicadament.

Floretes de santedat és una obreta reduïda, però té el perfum de les flors exquisides i delicades.

Encíclica sobre l'educació cristiana de la joventut, del Papa Pius XI. — Foment de Pietat.

Aquesta Encíclica, per bé que ja l'han publicada alguns diaris, calia publicar-la en un fascicle perquè pogués ésser llegida i meditada detingudament. "Foment de Pietat" l'ha publicada fidelment traduïda a la nostra llengua.

Com ja és sabut, en la dita Encíclica, el Papa Pius XI, gloriosament regnant, posa de relleu l'excel·lència de l'educació cristiana i defineix a qui pertoca la missió d'educar.

Els qui pretenen arrabassar-nos la joventut cal que meditin les paraules de Pius XI.

Carta Encíclica sobre la pràctica dels Exercicis Espirituals, seguit d'altres documents pontificis. — Foment de Pietat.

El Sant Pare posa de manifest les excel·lències dels Exercicis Espirituals i ens exhorta a practicar-los. Pius XI diu que els Exercicis s'han de fer segons un mètode acieçat i pràctic. El mètode de Sant Ignasi de Loyola és el que ha merescut més complets elogis dels sants i dels mestres en la vida espiritual.

Darrera l'encíclica es reprodueix el Breu del papa Pau III aprovant el llibre dels Exercicis Espirituals. i la Constitució Apostòlica del papa Pius XI, declarant a Sant Ignasi de Loyola Patró celestial dels Exercicis Espirituals. — CIVERA.

FETS DE LA SETMANA

Comencem per les notícies més palpitants. El Govern acaba de revestir de la representació oficial d'Espanya en el Congrés Ibero-Americà que ha de celebrar-se a Mèxic, a l'estudiant senyor Sbert, tan conegut en certs centres d'estudiants fracassats i pertorbadors professionals de la política esquerrana. No n'hi havia cap més de més indicat a Espanya per a representar-la? Pero, tal pot esdevenir el C. I. A. que l'estudiant senyor Sbert hi estigui ben en caràcter. Qui no hi tindria d'estar fóra el Govern.

Aquest any a penes han cridat l'atenció les maniobres navals, ara fa poc celebrades, que, evidentment, responen a la política internacional de la Dictadura. Que tal volta s'hi persevera? Bé tenim prou feina a casa!

A Alacant s'ha format un partit de pagesos que, tantost constituït, s'ha declarat romanonista.

A Sabadell n'ha nascut un altre, sota el bonic nom d'Acció Ciutadana, que diuen és de tendències feixistes.

Diuen que vindrà a Barcelona En Romanones a fer comèdia liberal.

Melquíades Alvarez declara que "está en lo mismo", i ningú no sap en què.

En La Cierva torna a operar en el camp polític, conferencia amb Romanones, demana la unió de totes les forces conservadores perquè si no... Bon parell d'homes!

Sànchez Guerra es mostra content. També diu que està on estava.

Bugallal no diu res.

Tampoc parla l'ex-integrista de Moguer i actual socialista obrerista, Burgos i Mazo.

Indaleci Prieto continua insultant impunement el Rei.

Rovira i Virgili ha inventat una Catalunya laica, anticristiana, atea, republicana i socialista, per a les futures eleccions. Ningú no sap on és aquesta Catalunya.

En Macià encara serveix d'estendard electoral.

L'Alba, que estava al saltador del poder, s'ha retirat prudentment a Biarritz.

Villanueva s'ha quedat altra volta esperant i rectificant-se. Es el seu *sino*.

Altrament sembla que el Govern s'ha decidit a governar de debò. Es el seu ofici i, si no el sap, o no el vol complir, que es retiri.

Per manca de governament s'ha arribat allà on som. A la boca del caos.

En Berenguer és home de sang freda, però no n'hi ha prou. Cal escalfar-la quan convé.

La seva nota en la qual ens participava la seva resolució de governar de debò, causà molt bon efecte. Que perduri.

El país té fam de pau i d'ordre.

Els mal-avinguts amb l'ordre i la pau són una minoria que no té més força que la que li donen els diaris fundats i pagats per uns quants capitalistes sectaris, o maçonitzants, que ve a ésser el mateix, i l'audàcia, portada a límit inversemblants.

Els aliats d'aquests revolucionaris són els descontents. Per això convé a les esquerres la baixa de la pesseta, la ruïna i la fam del poble. Si el Govern no pot conjurar-la...

El que deixem escrit respon als presents moments d'angoixa i d'indignació públiques. No cal parlar de res més, per ara.

* * *

La Conferència imperial anglesa es va desenrotllant amb imperial majestat. Els representants dels Dominions sembla que fan el joc a Anglaterra, però miren pels interessos que representen amb una fidelitat i una enteresa que fan recordar les dels nostres homes representatius en temps gloriosos per a Catalunya.

La revolució de la república del Brasil dóna matèria abundant i fresca per a emplenar les pàgines de la premsa d'informació. Cal no perdre-hi gaire el temps. Com en la guerra civil xinesa, de la qual quasi ningú no parla perquè no se'n pot treure quasi mai l'entrellat, en aquesta nova guerra civil republicana (també és republicana la guerra civil de la Xina, i des que es proclamà allí la república hi ha guerra civil), cada partit fa la seva propaganda a base d'informacions tendencioses, quan no falses. El fet és que el Brasil es veu entre dos bàndols republicans que se'l disputen aferrissadament. Guanyi el qui guanyi en sortirà perdent la simpàtica nació cosina-germana nostra.

La reobertura del Reichstag alemany, que presentava aires tràgics, ha tingut una nota còmica per la qüestió del color de les camises-bandera. Qui podia pensar mai que aquesta íntima peça de vestir tingués de servir de bandera als partits polítics en una nació tan seriosa com la germànica. A Itàlia s'explica fins a cert punt aquest fenomen, però al país teutònic... Si En Bismarck ressuscités! El cas és que la sessió de les camises-bandera transcorregué tranquillament. Més val així.

Al Ducat de Brunswick s'ha constituït un Gabinet racista, és a dir feixista, el qual preocupa al Govern alemany.

L'Osservatore Romano defensa el projecte Briand sobre els Estats Units d'Europa.

Les eleccions, a Finlàndia, han donat la victòria als elements conservadors. Els comunistes han quedat desfets.

El Govern dinamarquès projecta el complet desarmament de la nació. No quedarà ni Exèrcit, ni Marina, ni Aviació de guerra. El Cos de Seguretat s'encarregarà de l'ordre en tots els rams.

La crisi romanesa s'ha resolt normalment formant-se un fort Gabinet sota la presidència de Mironesco.

S'ha dissolt el flamant Partit de l'Estat nascut a Alemanya per a servir-la desinteressadament.

J.

Noticiari

Espanya

L'antiga i simpàtica associació coneguda pels *Lluïsos de Gràcia,* que tant de bé ha fet en el camp religiós i social, ha celebrat el seu gloriós cinquantenari amb cultes fervorosos i un reguitzell d'actes culturals i d'esbargiment de tota mena, havent rebut infinitat d'homenatges i felicitacions, a les quals cordialment ens adherim.

— L'Assemblea Sacerdotal d'Acció Catòlica, organitzada a Vic pel Secretariat Diocesà d'Acció Catòlica, segons oportuna comanda del venerable prelat d'aquella diòcesi, ha deixat sorpresos fins els més optimistes que en tingueren notícia. Dels discursos, o millor dit, lliçons i conferències, que emplenaren les sessions, se'n pot treure uns filons d'or de doctrina i normes precioses de conducta. Caldria que tot es publiqués, prompte, degudament ordenat i propagat.

— L'infatigable i zelosíssim cardenal-arquebisbe de Toledo ha volgut reprendre la sèrie històrica gloriosíssima dels Concilis Toledans amb un que ha resultat ben digne d'ells.

— L'antic i prestigiós Gremi de Llibreters, de Barcelona, va celebrar en honor del seu ínclit patró, Sant Jeroni, la festa gremial de consuetud, amb devots cultes i actes de germanor que recordaven els seus millors temps. Mercès per l'amable invitació rebuda.

— Ha estat un encert del nostre Ajuntament, l'establiment, en els locals de la antiga Escola de Música, d'una oficina de matrícules per a les escoles primàries, on pugui acudir per aquest afer, confiadament, tota classe de ciutadans. Per ara funciona bé, i cal donar-hi la deguda publicitat.

— Promet tenir èxit la segona *diada mutualista* que s'organitza al parc de Monjuïc per al dia 26 del mes corrent.

— L'Escola d'Agricultura de la Diputació de Barcelona té oberta la matrícula del curs 1930-31, que no dubtem serà tan nutrida com en els millors temps de la seva fructífera existència. Calen bons pèrits en aquest ram, el més important de nostra riquesa, i aquí tenim, gràcies a Déu, excellent personal docent per a fer-los.

— S'ha inaugurat el Consultori clínic caritatiu, establert pels populars pares Camils, amb tota classe de facilitats i un cos mèdic escollit i una bateria científica de primer ordre, en un dels barris més clàssicament obrers de Barcelona, al mig del carrer Mitjà de Sant Pere. Cal felicitar-se'n cordialment.

— Ha quedat constituït a Barcelona un Institut Català de Sociologia, sota la presidència d'En Jaume Algarra, per a l'estudi i divulgació de les ciències socials, intercanvis amb totes les institucions similars, etc.

—L'Ajuntament de Bilbao demana la supressió de tota mena de jocs amb postes.

— El Congrés Municipalista reunit a València ha estat el més transcendent dels celebrats fins ara, no solament pel número enorme d'assistents i les matèries tractades, com per les relacions establertes amb la magna Federació de Municipis estranger, demés dels acords presos. La vida municipal sembla que busca en el seu si el bon govern que falta al Centre.

— L'Assemblea de les Joventuts Catòliques d'Espanya que ha tingut lloc a Saragossa aquests dies es va veure honorada amb la visita i encoratjament del Nunci de Sa Santedat i l'assistència d'alguns Prelats.

— El fundador de la Biblioteca de l'Escola de Deva s'ha negat a la petició del bisbe de Vitòria per tal que retirés dels seus prestatges els llibres dolents que poden enverinar i corrompre els indefensos lectors.

Com en dita Biblioteca, hi ha llibres semblants a la major part d'aquests centres de lectura, tan indiscretament ponderats per gent poc informada i que sols miren les coses superficialment.

— La Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat, de Salamanca, ha fundat un Preventori Infantil, assumint ella les despeses de construcció i sosteniment de tan important obra benèfico-social.

Estranger

— El ministre de finances anglès, Snowden, es mostra alarmat per la contínua emigració de capitals anglesos cap a França i cap a Alemanya. Compta que ja traspassen la fantàstica xifra de mil milions de lliures esterlines.

— El govern anglès projecta constituir un Institut de maternitat per tal de reduir el número de 300,000 mares que moren anyalment en el primer període de l'infantament per falta de mitjans d'assistència.

No creiem que a Espanya, proporcionalment, s'arribi a aquesta espantosa xifra.

— Tôtes les coses rares passen als Estats Units. Allí, a Le Mars (Iowa), acaba de morir T. M. Zink, que ha deixat tota la seva fortuna per a fundar una biblioteca pública al seu poble, però amb l'espressa condició que no s'hi vegi mai ni llibres escrits per dones, ni dones tampoc. Moltes carbasses hauria rebut de les dones, J. M. Zink.

— A Mèxic ha esdevingut un fet horrorós del qual hi ha pocs exemples a la història. A San Carlos (Tabasco), un grup de callistes sitià un temple ple de fidels i hi pegà foc, fent-los morir tots cremats, perseguint a trets els pobres preveres que fugien aterrats. Fets com aquests són els resultats pràctics, definitius, de les campanyes que es diuen d'esquerra, com a Rússia, v. g.

— Els periodistes txecoslovacs ja tenen segurs d'invalidesa i de vellesa, i amb quotes ben regulars. El Govern de Praga, per mitjà del Ministeri de Previsió Social, ha organitzat aquesta millora i l'ha decretada.

— Un enginyer francès està fent costosos experiments, al port de l'Havana, per tal d'aprofitar les energies del mar. Diuen que van per bon camí.

CLÍNICA DE BEBÉS
Operacions sense dolor.-Joguineria.-Sempre novetats
Tapineria, 6 (Abans Bisbe, 3) BARCELONA

SABÓ EL SANITARIO TENROJ **guareix i evita totes les malalties de la pell**

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de Loyola

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Autor – Text – Directori
Comentari – Explanació

Ja ha sortit
el volum primer d'aquesta Biblioteca

Sant Ignasi de Loyola
autor dels Exercicis Espirituals

Llibre de 422 pàgines amb una fototípia del vertader retrat del Sant.

Preu: 3 Ptes.

BANC DE CATALUNYA

Capital: 50.000.000 de pessetes
Valors - Cupons - Banca - Canvi - Girs
Rambla dels Estudis, 10 - BARCELONA - Apartat 568
Telegrames i telefonemes: Catalaniabank

Sucursals i Agències. — Madrid: Avinguda Comte Peñalver, 19. — Barcelona (Sans, Sant Andreu, Gràcia, Rambla del Centre i Plaça d'Espanya), Girona, Lleida, Tarragona, Arbúcies, Arenys de Mar, Badalona, Banyoles, Blanes, Calella, Hospitalet, Eivissa, Igualada, Llagostera, Masnou, Mataró, Palafrugell, Palamós, Port-Bou, Santa Coloma de Farnés, Torroella de Montgrí, Valls, Vendrell, Olot i Molins de Rei.

Viatges Catalònia

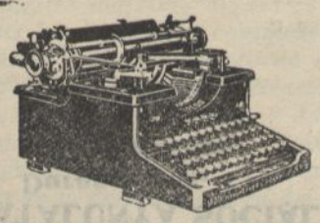
FARMACIA Dr. MASÓ ARUMI
DEL
DOCTOR NADAL
TAN SOLS MEDICAMENTS PURÍSSIMS
ESPECÍFICS DE TOTES PROCEDÈNCIES
Rambla Canaletes, 1 :: Telèfon 1295
BARCELONA

SABÓ EL SANITARIO TENROJ **guareix i evita totes les malalties de la pell**

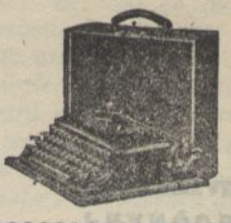
JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
CATALUNYA SOCIAL?

SABÓ EL SANITARIO TENROJ **guareix i evita totes les malalties de la pell**

TORPEDO
LA MÉS MODERNA MAQUINA D'ESCRIURE

Passeig de Gràcia, 42 **Telèfon 15345**

SABÓ EL SANITARIO TENROJ **guareix i evita totes les malalties de la pell**

Acadèmia
Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38
Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat
Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS

SABÓ EL SANITARIO TENROJ **guareix i evita totes les malalties de la pell**

De venda en totes les bones Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permètre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratories, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

SABÓ EL SANITARIO TENROJ **guareix i evita totes les malalties de la pell**

ATHENS A. G.—Provença, 157; Barcelona.